

Mevrouw Olieslager heeft haast om op tijd op haar werk te komen. Ze heeft haar man, die bedlegerig is, nog voorzien van zijn ontbijt en fietst tegen de wind in naar het Hazenveld. Bij de garage zet ze hem in de klem en belt zoals gewoonlijk aan. Wanneer er niet wordt opengedaan, pakt ze haar sleutel om zichzelf binnen te laten. Bij het zien van het lichaam van haar werkgever, slaakt ze een gil en laat haar sleutels vallen. Ze draait zich om en loopt naar de straat, waar ze in paniek zwaaiend een passerende auto tot stoppen probeert te krijgen. De man achter het stuur kan haar maar net ontwijken en brengt zijn voertuig tot stilstand. Hij stapt uit en probeert erachter te komen, wat er aan de hand is. De vrouw stottert en wijst naar de achter haar liggende woning, terwijl ze hem aan zijn arm vastpakt.

“Dood, dood!” Meer komt er niet uit.

Geschrokken van haar, weet hij ook even niet wat te doen. Ze bibbert en wijst panisch naar het huis. Tranen lopen over haar wangen en ze kan nog maar net op haar benen blijven staan. Vanaf de overkant komt er een jonge man aangelopen, die hem vraagt wat er aan de hand is.

“Ik weet het niet, ze zegt steeds ‘dood’ en ze wijst maar naar dat huis.”

De jonge man zegt dat hij wel gaat kijken en terwijl de automobilist probeert mevrouw Olieslager wat te kalmeren, ziet hij in de hal het lichaam van zijn overbuurman liggen. Hij draait zich om en, teruglopend, pakt hij zijn telefoon en belt 112. Met zijn linkerhand tegen zijn oor gedrukt, legt hij de centralist

uit wat hij heeft gezien. Die zegt ter plaatse te blijven en te wachten op de hulpdiensten. Zes minuten later komt er een politieauto met loeiende sirene aangereden. Terwijl een agent probeert erachter te komen, wat er is gebeurd, kijkt de ander in de woning. Bij het lichaam drukt hij, op zijn hurken zittend, een vinger op de nek van het lichaam. Maar de schotwonden zeggen hem al genoeg; hier is geen hulp meer mogelijk. Het lichaam is ook helemaal koud! Dus meldt hij de situatie en vraagt om assistentie.

Een rechercheur op het bureau zet het draaiboek in werking. Dat houdt onder andere in, dat de forensische dienst wordt opgeroepen. Nog enkele patrouillewagens en rechercheurs arriveren, die de omgeving van het huis afzetten met linten. Samen met de mensen van de forensische dienst controleren de politiemensen de woning. In de kamer vinden ze het ontzielde lichaam van een vrouw, ook getroffen door kogels. De fotograaf maakt overal opnamen van en anderen zoeken naar vingerafdrukken, vezels of haren. Een schouwarts komt om officieel de dood te constateren en vult zijn papieren in. De handen van de doden verdwijnen in plastic zakjes, waarna enige tijd later de opgeroepen mensen van rouwvervoer de lichamen wegbrengen naar het mortuarium.

Rechercheurs Alwin Kamstra en Job van Loon doorzoeken de woning, met als prioriteit het opzoeken van gegevens betreffende familieleden. Ze vinden telefoons en twee laptops, waar een IT-medewerker naar moet kijken. Kamstra zoekt in kasten en laden en Van Loon kijkt of hij ergens een verjaardagskalender kan ontdekken. Die vindt hij in de keuken, hangend naast de koelkast. Ze treffen elkaar weer in de kamer.

“Er zijn geen sporen van braak of een doorzoeking,” zegt Van Loon.

“Nee, het ziet er meer uit als een liquidatie.”

Ze vergelijken de namen met een Rolodex uit het kantoor en vinden zodoende gegevens van de kinderen van het overleden echtpaar. De dichtstbij wonende is Ellen Elzinga.

“Laten we daar maar beginnen.”

De mannen stappen in en rijden naar het adres dat Kamstra op de navigatie heeft ingegeven. Wanneer ze bij de woning aankomen, zien ze een aantrekkelijke, jonge vrouw de ramen zemen. Verbaasd kijkt ze om, als ze al bijna bij haar zijn.

“Dag mevrouw, wij komen voor mevrouw Ellen Elzinga, bent u dat misschien?”

“Jazeker, dat ben ik, waarmee kan ik jullie van dienst zijn?”

De heren laten hun pasje zien en stellen zich voor. De vrouw stopt de wissel in de emmer, veegt haar handen aan haar broek af en kijkt de twee afwachtend aan.

“Wij komen met slecht nieuws voor u. Dus verzoeken wij u ons binnen te laten, in plaats van dat buiten van ons te moeten horen.”

“Oei, dat klinkt niet best. Goed, kom dan maar verder.”

Ze opent de voordeur en de heren volgen haar de woning in. In de woonkamer aangekomen, vraagt ze hun plaats te nemen op de bank, terwijl zij zich in een comfortabele stoel laat zakken.

“Nou, laat maar horen waar het over gaat. Jullie maken mij ongerust.”

Kamstra kijkt Van Loon even aan en, terwijl hij over zijn bovenlip wrijft, zegt hij: “Wij hebben de droeve taak u op de hoogte te moeten brengen van een uiterst trieste situatie. Hedenmorgen heeft de huishoudelijke hulp van uw ouders bij haar binnenkomst een verschrikkelijke vondst gedaan. In de hal lag het lichaam van uw vader en in de kamer vonden wij dat van uw moeder.”

De jonge vrouw trekt helemaal wit weg en begint te trillen, terwijl ze de handen voor haar gezicht slaat. Ze zit te schokken van verdriet.

“Wat is er gebeurd dan?” vraagt ze.

“Ze zijn door een misdaad om het leven gekomen. Verder kunnen wij nog even niets zeggen. Het onderzoek loopt nog in de woning.”

Job is zo vrij om in de keuken een glas water te halen, dat hij haar aanreikt. Ze pakt het met twee handen aan, maar terwijl ze een paar slokken neemt, gaat de helft erover.

“Ik moet mijn broer en zussen bellen,” brengt ze stamelend uit. “En mijn broer zit in Nepal.”

“Daar zijn andere collega’s nu mee bezig. Wij zijn bij u gekomen, omdat u het dichtst bij woont en wij niet wilden dat u het op een andere manier zou horen.”

“Ik wil naar ze toe. Mag ik ze zien?”